

Sygn. akt II Ka 2/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak (spr.)
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale prokuratora Katarzyny Wąsak

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2019 r.

sprawy **D. M. (1)**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

oraz **G. R.**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 226 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i oskarżonego D. M. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 30 października 2018 r. sygn. akt II K 912/17

w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w S. adw. P. P. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł tytułem podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym w stosunku do oskarżonego D. M. (1); zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w S. adw. K. M. (1) kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł tytułem podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym w stosunku do oskarżonego G. R.; zwalnia oskarżonych od opłaty za II instancję oraz wydatków za postępowanie odwoławcze, które przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 2/19

UZASADNIENIE

D. M. (1) i G. R. zostali oskarżeni o to, że

I. w nocy z 5 na 6 listopada 2016 roku w S. w województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścili się rozboju na osobie T. T. w ten sposób, że używali wobec niego przemocy

polegającej na zadawaniu mu uderzeń po głowie, plecach oraz nogach prętem złożonym z przewodów elektrycznych owiniętych taśmą izolacyjną oraz na chwyceniu za głowę i wykręceniu, po czym zabrali mu w celu przywłaszczenia laptop o wartości 1300 zł, torbę na laptopa o wartości 160 zł, router marki O. o wartości 100 zł, portfel o wartości 280 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 580 zł oraz dowodu osobistego i karty bankomatowej, przy czym czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej roku będąc uprzednio skazanymi za czyny z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

a nadto G. R. o to, że:

II. w dniu 6 listopada 2016 roku w S. w województwie (...), znieważył funkcjonariusza Komendy Miejskiej Policji w S. K. M. (2) słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk,

Wyrokiem z dnia 30 października 2018 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach

I. oskarżonego **D. M. (1)** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **G. R.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z pkt I a/o wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **G. R.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z pkt II a/o wyczerpującego dyspozycję art. 226 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego **G. R.** jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną w rozmiarze 3 (trzy) lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn z pkt. I a/o orzekł wobec oskarżonych **D. M. (1) i G. R.** obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. T. solidarnie kwoty 960 (dziewięćset sześćdziesiąt) złotych;

VI. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **D. M. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 listopada 2016 roku do dnia 23 listopada 2016 roku i od dnia 8 grudnia 2016 roku do dnia 22 grudnia 2016 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **G. R.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 listopada 2016 roku do dnia 22 grudnia 2016 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w S. adw. P. P. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złotych dwadzieścia cztery groszy), w tym kwotę 135,24 (sto trzydzieści pięć złotych dwadzieścia cztery groszy) podatku od towarów i usług, tytułem obrony sprawowanej z urzędu na rzecz oskarżonego D. M. (2) przez adw. P. P.;

IX. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w S. adw. K. M. (1) kwotę 1549,80 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy), w tym kwotę 289,80 zł (dwieście osiemdziesiąt dziewięć

złotych osiemdziesiąt groszy) podatku od towarów i usług, tytułem obrony sprawowanej z urzędu na rzecz oskarżonego G. R. przez adw. K. M. (1);

X. zwolnił oskarżonych z opłat w sprawach karnych i pozostałych kosztów procesu, przyjmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego G. R. zaskarżając go w zakresie winy za czyn zarzucany w pkt I a/o oraz zarzucając mu na podstawie art. 438 pkt 2 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, tj. nieprawidłowe przyjęcie, że G. R. działając wspólnie z D. M. (1) realizował nagły zamiar rozboju na osobie pokrzywdzonego i w tym celu z mieszkania T. T. w celu przywłaszczenia zabrał laptopa wartości 1300 zł, torbę na laptopa o wartości 160 zł, router marki O. o wartości 100 zł, portfel o wartości 280 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 580 zł, dowodem osobistym i kartą bankomatową, w sytuacji gdy z dowodu z zeznań K. S. (1) na tle zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonych, zachowanie i zamiar R. zostały przez Sąd meriti nadinterpretowane na jego niekorzyść, poprzez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, skutkującą przypisaniem odpowiedzialności za przestępstwo rozboju;

Podnosząc ten zarzut apelacja wnosiła o:

a) uchylenie wyroku i przekazanie do pierwszej instancji celem ponownego rozpoznania sprawy,

ewentualnie

b) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę wymiaru orzeczonej kary i wymierzenie oskarżonemu G. R. za czyn określony w pkt I aktu oskarżenia kary 2 lat pozbawienia wolności oraz w konsekwencji orzeczenie w pkt IV wyroku kary łącznej w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

c) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wyłącznie wobec D. M. (1) na podstawie art. 46 §1 kk za czyn z pkt I a/o obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. T. kwoty 960 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W żadnym razie nie można zgodzić się z zarzutem obrony, jakoby Sąd meriti miał dopuścić się błędu w ustaleniach faktycznych, co było wynikiem niewłaściwej oceny dowodów. Z uzasadnienia apelacji wynika, iż swoje zastrzeżenia odnośnie niewłaściwej oceny dowodów autor apelacji kieruje do dwóch dowodów osobowych tj. wyjaśnień G. R. oraz zeznań K. S. (1). Wprawdzie G. R. przyznał się do pobytu w mieszkaniu T. T. i stosowania wobec niego przemocy, bicia go (fakt ustalony przez Sąd I instancji), zaprzeczył jednak aby dokonał na rzecz tego pokrzywdzonego kradzieży przedmiotów wyszczególnionych w opisie czynu z pkt I-ego aktu oskarżenia i jakby ta kradzież wynikała z, objętego porozumieniem, wspólnego działania jego oraz D. M. (1). Sąd I instancji drugiemu fragmentowi wyjaśnień oskarżonego nie dał wiary przyjmując, iż są one wynikiem przyjętej przez niego (oraz drugiego oskarżonego) linii obrony i trafnie uznał, że D. M. (1) oraz G. R., działając wspólnie i w porozumieniu dopuścili się rozboju na osobie T. T.. Ustalenia te w zupełności podziela także Sąd Odwoławczy.

W trakcie postępowania niekwestionowanym przez oskarżonych był fakt, że znajdowali się oni w nocy z 5 na 6 listopada 2016 r. w mieszkaniu T. T.. Inną niepodważalną była okoliczność, że pokrzywdzonemu skradziono m.in. laptop, który ujawniony został w mieszkaniu zajmowanym przez D. M. (1). Nie mogąc zakwestionować w/w faktów oskarżenia przyjęli linię obrony, która w ich mniemaniu mogła spowodować uniknięcie przez nich odpowiedzialności za przestępstwo rozboju, a zmierzała do wykazania, że obaj oskarżeni nie działali wspólnie i w porozumieniu a każdy z nich, niezależnie od drugiego, zrealizował znamiona pobicia (G. R.) oraz kradzieży (D. M. (1)). Dążąc do wykazania takiego przebiegu zdarzeń składali wyjaśnienia adekwatne do przyjętej linii obrony, wyjaśnienia, które w tej części trafnie zostały uznane przez Sąd Rejonowy za niewiarygodne. W tym zakresie Sąd Odwoławczy w zupełności zgadza

się z oceną tych wyjaśnień zaprezentowaną w uzasadnieniu wyroku nie widząc potrzeby powielania przytoczonej tam argumentacji. Jedynie w uzupełnieniu wskazać można na kilka zagadnień.

I tak okolicznością, która przemawia za działaniem oskarżonych wspólnie i w porozumieniu jest uzgodnienie przez nich wspólnego udania się do mieszkania T. T. w celu „wyjaśnienia” wykonywanych przez niego połączeń telefonicznych i wysyłanych wiadomości tekstowych. We dwóch również – jak wynika z zeznań H. G. i E. G. dobijali się do mieszkania pokrzywdzonego szturmując drzwi wejściowe. Materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie, który z nich konkretnie pokonał tę przeszkodę ale nie może być wątpliwości, że było to wynikiem ich wspólnych, objętych porozumieniem działań. Obaj oskarżeni weszli do mieszkania T. T. (okoliczność tę sami potwierdzają w swoich wyjaśnieniach) gdzie stosowali przemoc wobec pokrzywdzonego, który zeznał, iż był bity przez obu napastników. Następnie oskarżeni ze skradzionymi przedmiotami udali się do mieszkania D. M. (1), jednakże okoliczność ta w żadnym razie nie wskazuje, że to ten oskarżony był wyłącznym dysponentem skradzionych rzeczy. Wspólne udanie się do lokalu zajmowanego przez D. M. (1) i jego żonę wynikało po prostu z tego, iż G. R. nie miał w S. miejsca pobytu. Na wspólny zamiar pobicia, a następnie dokonania kradzieży (a więc realizacji znamion rozboju) wskazują jednoznacznie słowa wypowiedziane przez D. M. (1) w obecności K. S. (2). Świadek ta zeznała, iż D. M. (1) chwalił się, że przyniesiony laptop został skradziony przez niego i G. R. mężczyźnie, którego razem pobili. Zeznania takie świadek złożyła w postępowaniu przygotowawczym, a następnie potwierdziła przed sądem. Faktem jest, co podkreśla w swojej apelacji obrońca, że zeznania tego świadka na rozprawie były dość chaotyczne, a zeznająca miała problemy z przypisaniem poszczególnych działań każdemu z oskarżonych. Niekwestionowaną jednak okolicznością wynikającą z tych zeznań jest to, że obaj oskarżeni „poczuwali się” do władztwa nad skradzionym laptopem, co jest kolejną przesłanką do uznania, że jego zabór, jak i kradzież pozostałych przedmiotów stanowiących własność pokrzywdzonego była realizacją zawartego wcześniej porozumienia pomiędzy G. R. i D. M. (1). Gdyby faktycznie tylko ten ostatni oskarżony samodzielnie dokonał kradzieży laptopa, niewątpliwie znalazłoby to odzwierciedlenie zarówno w jego zachowaniu, jak i drugiego oskarżonego (G. R. nie kwestionował słów D. M. (1), że razem pobili pokrzywdzonego i ukradli mu laptop).

Przytoczone wyżej okoliczności nie pozostawiają wątpliwości – tak jak prawidłowo ustalił to Sąd I instancji, że D. M. (1) i G. R. działali wspólnie i w porozumieniu dokonując pobicia T. T., a następnie kradnąc na jego szkodę przedmioty wymienione w zarzucie I-ym aktu oskarżenia. Dlatego akceptację Sądu Odwoławczego uzyskała dokonana przez Sąd meriti ocena wyjaśnień oskarżonych, którzy kwestionowali istnienie takiego porozumienia. Sąd Rejonowy zasadnie wyjaśnienia w tej części uznał za niewiarygodne a stanowisko swoje we właściwy i przekonujący sposób uargumentował w uzasadnieniu wyroku. We wniesionej przez siebie apelacji obrońca nie przedstawił tego rodzaju zarzutów, które byłyby w stanie zakwestionować tę ocenę i będące jej wynikiem ustalenia faktyczne.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 §1 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku. G. R. nie posiada majątku, ani stałych źródeł dochodu. Fakty te, jak również perspektywa odbycia kary pozbawienia wolności wskazują na niemożność uiszczenia przez niego kosztów sądowych, od których został zwolniony na podstawie art. 624 §1 kpk.